

Avancement; der kunde jo være mange Tilfælde, hvor hans Avancement alligevel vilde blive standset i Fremtiden, og det kan man ikke assurere ham for. Det vilde absolut være en Gevinst for ham, hvis der i dette Tilfælde blev taget Hensyn til dette hans eventuelle Tab.

Med Hensyn til § 3 har man kritiseret, at Bestemmelsen indskrænker sig til at give et Erstatningskrav for dem, der havde et retligt Forsørgelseskrav over for den omkomne. Jeg skal her for det første bemærke over for det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (V. Lunn), at det er med velbæraad Hu, at der i § 2 ikke er omtalt Personer, der havde Forsørgelseskrav over for en tilskadekomne, fordi en saadan udtrykkelig Udtalelse sikkert vilde være overflødig under Hensyn til, at § 2's sidste Sætning indeholder den Bestemmelse, at der skal tages Hensyn til den Føringelse i hans økonomiske Forhold, som med Rimelighed kan antages at være en Følge af Skaden. Udtrykket: „I hans økonomiske Forhold“ omfatter tillige netop den Pligt, der paahviler ham til at forsørge sine nærmeste. Kan han ikke opfylde denne ham paahvilende Pligt i tilbørligt Omfang, vil det henhøre til den økonomiske Føringelse, for hvilken han har Erstatningskrav. Det har altsaa ikke i og for sig været Meningen at udelukke disse forsørgelsesberettigede fra at faa Erstatning for det Tab, der vil blive en Følge af Skaden. — Jeg tror i øvrigt ogsaa med Hensyn til § 3 at kunne henvise til mine Bemærkninger om det ubestemte, vi vilde komme ind i, ved at fastslaa Erstatning for andre end de rets- lig forsørgelsesberettigede efter den tilskadekomne. Man har her henvist til, at Ulykkesforsikringsloven, saaledes som den foreligger fra Regeringens Side og nu vil komme til Behandling i det høje Ting, jo netop udvider dette Krav for de forsørgelsesberettigede ud over disse Grænser, men jeg tror at kunne henvise til, at Ulykkesforsikringslovforslaget ikke gaar ud paa som det foreliggende Lovforslag at give Erstatning for en Føringelse i vedkom- mendes økonomiske Forhold i det hele taget. Det er udtrykkeligt kun en begrænset Erstatning, som gives efter Forsikringslovforslaget, det er netop forudsat, at vedkom- mende tilskadekomne her overtager en Del af Skaden selv. Ligeledes har dette Lovforslag ved sin Bestemmelse om en Maksimumsgrænse for Erstatningens Størrelse givet Regler, ud over hvilke man ikke vilde komme med Hensyn til den Erstat-

ning, som vilde blive paalagt vedkommende Arbejdsgiver. Hvis man vil udvide Kredsen til de forsørgede, som tilfældigvis havde nydt godt af den omkomnes Formue eller være blevene understøttede af ham, ville vi ikke vide, hvor langt vi ville komme ud. Paa dette Punkt har ligeledes det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds udtalt, hvad der kan siges derom: Vi ville komme ud paa det vilde, hvis vi ikke her indskrænke os til de Regler, som Lovgivningen her allerede foreskriver med Hensyn til retlig Forsørgelsespligt.

Jeg skal saa endnu kun med Hensyn til § 6 bemærke over for det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), at jeg ikke tror, at det vil være hensigtsmæs- sigt at oprette en særlig Kommission eller et staaende Udvalg. Vi maa alle haabe, at der kun sjældent vil blive Tale om disse Erstatningskrav i alt Fald i større Omfang, og de mindre betydelige Tilfælde, som forekomme mellem Aar og Dag, have hid- til efter den Praksis, som har udviklet sig, med Lethed kunnet afgøres ved Forhand- lingen mellem Statsbanedriften og den ved- kommende tilskadekomne. Jeg tror derfor ikke, der vil være nogen Grund til at fra- vige den Ordning, som her er foreslaaet: at det er Statsbanedriften, som i første Række træffer Afgørelsen. Navnlig naar man da som sekundær Afgørelse har Dom- stolens Votum, tror jeg, at der er tilstræk- kelig Sikkerhed for, at Sagen vil kunne blive afgjort med tilstrækkeligt Hensyn til alle Sider.

Jeg skal ikke gaa videre ind paa de andre Indvendinger, som ere gjorte imod Lovforslaget. Da der jo senere vil blive Lejlighed for mig og Udvalget til at drøfte de forskellige Spørgsmaal, der ere rejste herom; jeg skal blot udtale et Ønske om, at det maa lykkes at naa til Enighed om Sagens Gennemførelse. Jeg behøver vel ikke at udtale, at det i og for sig ikke er Regeringens Standpunkt, at det vilde være umuligt at gaa videre med Hensyn til Er- statningspligten for Staten, end der er foreskrevet i det foreliggende Lovforslag. Jeg har, som sagt, kun ment, at man fra Regeringens Standpunkt, naar man frem- sætter et saadant Forslag, bør formulere det saaledes, at man ikke kommer for langt ud; hvis begge Rigsdagens Afdelinger nu skulde være enige om, at den Grænse, der her er trukken, er for snæver, vil det sikkert ikke være vanskeligt for Regeringen at kunne slutte sig hertil. Jeg skal her- med anbefale Lovforslagets videre Fremme.